

LAIVAS

No. 20. Metai XII

Gegužes-May 14, 1932

LTSR valst.
respublikonē
bibliotēka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

"L A I V A S"

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

SEKMINIŲ ŠVENTĖ.

L e k c i j a .

APD. 2, 1—11

SEKMINIŲ dienos atėjus, visi buvo draug toje pačioje vietoje. Štai ūmai pasigirdo iš dangaus ūžimas, lyg-kad kilstančio smarkaus vėjo, ir pripildė visus namus, kuriuose jie sėdėjo. Jiems pasirodė pasidalinę tarsi ugnies liežuviai, ir ant kiekvieno iš jų nusileido po vieną. Visi jie pasidarė pilni šventosios Dvasios ir ėmė kalbėti visokiomis kalbomis, taip kaip šventoji Dvasia jiems davė prabilti. Jeruzalėje buvo apsigyvenusių žydų, žmonių dievobaimingų iš visų po dangumi esančių tautų tarpo. Kilus ūžimui, susiėjo minia ir nežinojo, ką manyti, nes kiekvienas girdėjo juos kalbančius savo kalba. Visi buvo begalo nustebę ir kalbėjosi tarp savęs. Štai, argi ne visi šitie, kurie kalba, galiliejiečiai? Tai kaip gi kiekvienas mūsų girdime savo gimtąją kalbą. Mes partai, mēdai, elamiečiai, Mėzopotamijos, Jūdėjos ir Kapadokijos, Ponto ir Azijos, Prygijos ir Pampylijos, Aigipto ir prie Kyrėnos esančiojo Lybijos krašto gyventojai, ateiviai romėnai, kaip žydai, taip ir naujatikiai, krėtiečiai ir arabai, girdime juos mūsų kalbomis skelbiančius didžius Dievo veikalus.

E v a n g e l i j a .

JONO 14, 23—31

ANUO metu Jėzus tarė savo mokitiniam: Jei kas mane myli, tas laikys mano žodžius; ir mano Tėvas jį mylės; mes pas jį ateisime ir pasidarysime pas jį buveinę. Kas manęs nemyli, tas mano žodžių nelaiko; žodžiai gi, kuriuos jūs girdėjote, ne mano, bet to, kurs yra mane siuntęs, Tėvo.

Tai aš jums kalbėjau, pasilikdamas pas jus. Ramintojas gi, šventoji Dvasia, kurį Tėvas atsiųs mano vardu, jis jus viso išmokins ir primins jums visa, ką tik aš jums kalbėjau. Aš jums palieku ramybę, duodu jums savo ramybę; ne kaip pasaulis duoda, aš jums duodu. Tegul jūsų širdis nenusigąsta ir tenebijo. Girdėjote, kad aš jums sakiau: Aš einu ir ateinu pas jus. Jei mylėtumėte mane, jūs juk džiaugtumėtės, kad aš einu pas Tėvą, nes Tėvas didesnis už mane. Ir dabar aš jums tai pasakiau pirm, ne kaip įvyko, kad įvykus tikėtumėte. Jau nebedaug aš kalbėsiuos su jumis. Nes ateina šio pasaulio kunigaikštis; manyje jis nieko neturi, bet kad pasaulis pažintų, kad aš myliu Tėvą ir taip darau, kaip Tėvas man įsakė. Kelkitės, eikime iš čia.

Užsakykite "LAIVĄ" Savo Giminėms Į Lietuvą

SEKMINĒS

§ 56.

Prisiuntimas Dvasios Šventos apaštalam

Dešimtoje dienoje po šeštinių, devintoje valandoje, nužengē šv. Dvasia ant apaštalu.

Šv. Dvasios pasekmēs buvo stebūklinos. Šv. Petruī pasakius pamokslā, 3,000 žmoniū įtikējo ī Jēzū Kristū.

Sekminēse pagarbinkime šv. Dvasiā lygiai su Dievu Tēvu ir Dievu Sūnumi. Atminkime septynias Jos dovanas ir prašykime tų dovanų, tenužengia jos ant mūsu taip, kaip nužengē ant apaštalu, ir tepripildo mūsu širdis, kaip pripildē širdis

apaštaly. Žinoma, reikia, kad širdis būtų pirma gryna, į biaurią širdį šv. Dvasia neeina. Šv. Dvasios išdas yra begalinis, bet ne visiems tenka iš jo.

Šeštadienyje prieš Sekmines Bažnyčia šventina vandenį su tokiomis pat apeigomis, kaip prieš Velykas. Tai yra senovės krikšto paminklas.

Marija Per Sekmines

JĖZUI užengus dangun, švenčiausioji Mergelė Marija kartu su visais buvusiais per JĖZAUS užengimą dangun sugrįžo Jeruzalėn ir per dešimts dienų meldėsi su kitais, laukdama atsiuntimo Šventosios Dvasios (AD. I. 12-14).

“Sekminių dienos atėjus, visi buvo draug toje pačioje vietoje.” Šitai rašo šv. Lukas (AD. II. 1-4): “Štai ūmai pasigirdo iš dangaus užimas, lyg kad kilstančio smarkaus vėjo, ir pripildė visus namus, kuriuose jie sėdėjo. Jiems pasirodė pasidalinę tarsi ugnies liežuviai, ir ant kiekvieno iš jų nusileido po vieną. Visi jie pasidarė pilni Šventosios Dvasios ir ėmė kalbėti visokiomis kalbomis, taip kaip jiems Šventoji Dvasia davė prabilti.” Toliau eina aprašymas, kaip nušėbo buvusieji Jeruzalėje, dėl užimo susirinkusieji įvairių tautų žmonės, girdėdami kiekvienas jų kalba kalbančius Apaštalus, kaip prabilo šv. Petras ir kaip apie tris tūkstantis žmonių įtikėjo ir buvo apkrikštyti.

Šv. Marija stebėjosi ir džiaugėsi, matydama, Šventosios Dvasios veikimą Apaštaluose ir Jojo mokiniuose ir pramatydama, kaip plačiai paskleis šitie JĖZAUS mokiniai ir pasekėjai Jojo mokslą, kiek sielų atvers prie Jojo ir padarys amžinai laimingomis. Ir Josios širdis nuolankiai ir karštai garbino šitą Dalynėtoją malonių, Trečiąją švenčiausios Trejybės Asmenį, Šventąją Dvasią, kadangi Ji šitų malonių reikšmę suprato geriau už kitus.

Ji žinojo, jog protingam sutvėrimui nėra didesnės, brangesnės ir labiau pa-

geidaujamos dovanos, kaip kad Šventosios Dvasios malonė. Gi šitos Šventosios Dvasios malonės, kurias Ji suteikia mums dėl mūsų Išganytojo nuopelnų, šitos dieviškosios dovanos padaro mus DIEVO prieteliais, JĖZAUS KRISTAUS broliais, paveldėtojais dangaus karalystės. Tam tikru būdu jos padaro mus net ir Dievybės dalininkais, anot šv. Petro žodžių (II. Petr. 1. 4): “...ir per jį dovanojo didžiausius ir brangiausius pažadėjimus, kad jūs jais pasidarytumėte dieviškos prigimties dalininkai...”

Kadangi Marija Dievo buvo skirta tapti malonių Šaltinio Motina, tai Ji ir buvo reikalinga šitų malonių daug didesniame laipsny, kaip kad kiti sutvėrimai. Šių dėlei Ji iš pat savo prasidėjimo pradžią buvo paliuosuota nuo nuodėmės sutepimo ir buvo apdovanota tokiu malonių pilnumu, kokio nebuvo turėjęs ir neturės nė vienas šventasis.

Tačiau, šitos malonės nestovi ant vietos: jos nuolatos turi augti čia ant žemės, kadangi kitaip mažės, o pradėjus mažėti gali ir visai pranykti. Taigi ir Marijoje šios malonės nuolatos augo, per Sekmines gi jos da daugiau padidėjo, ir toliau nesustojo augusios taip, jog Jai baigiant žemiškąjį gyvenimą jos priaugo prie tokio gausumo, kad tapo didesnės, kaip kad visų šventųjų vienon krūvon sudėtos malonės. Šiuo būdu Patarlių Knygos žodžiai (IV. 18) gali tikrai būti pritaikinti prie Šv. Marijos: “Teisiųjų gi takas kaip skaisti šviesa, kuri vis labiau žiba ir eina didyn iki tobulai dienai.” Taigi kas gali

tinkamai atvaizduoti šitos taip gausiausiomis DIEVO malonėmis apdovanotos sielos grožį?! Ką labiau gali pamėgti DIEVAS, kursai Joje mato tyriausią Josios Sūnaus, JÉZAUS KRISTAUS tobuliųjų atspindį?!

Nėra tad ko stebėtis, jog Bažnyčia Ją šaukia: "DIEVO malonių Motina!" Šitaip vadindama Ją, Bažnyčia visai nevirtina, jog Ji pati iš sayės turi šitas malones, arba jas dalina žmonėms. Ne! Malones gali dalyti vien tik DIEVAS, kursai yra neregimas, nemarusis garbės Karalius. Jam vienam tepriklauso šitos dovanos ir Jis vienas tégali jas dalyti. Tačiau, malonių turtų paskirstymas yra, taip sakant, sutvarkytas išmintingais ir toli siekiančiais įstatymais.

Kaip kad žemiškieji valdovai turi savo valdininkų ministrų, dovanoms išdalyti, taip ir dangaus ir žemės Karalius panorėjo, kad šitas Jojo dovanas dalytų ta, kuri ypatinga privilegija buvo gavusi iš Jojo malonių pilnumą, t. y. Švenčiausioji Marija. Ji tai tarpininkauja ir maldauja, kaip kad Jojo Duktė, parėdo ir paliepia, kaip kad Jojo Motina; ir šitaip Jai tarpininkaujant dangiškos malonės iš dangaus gausiai krenta ant žmonių. Ji yra pilna malonių ne vien tik sau, bet vienkart ir mums; iš šioje tad prasmėje ypatingai krikščionys katalikai kelia savo balsus į Švč. Mariją, iš širdies gilumos šaukdami: "DIEVO malonių Motina, melskis už mus!"

DIEVO malonių Motina! Tikinčiųjų pamaldumas negalėjo surasti garbingesnio šaukimo tai savo geriausiajai Motinėlei, tai dangaus ir žemės Karalienei!

Ar ne tai Švenčiausios Mergelės Marijos globos dėka žemiškieji valdovai, teisingai ir tvirtai turėdami savo rankose valdymo vadžias, sugeba parūpinti savo pavaldiniams taiką ir gerovę?! Ar gi tai ne Jos dėka davėjai įstatymų savo valstybėse sustato teisingus įstatymus ir pa-

rėdymus?! "Per mane karaliai karaliauja, ir įstatymų leidėjai daro teisingus nutarimus. Per mane kunigaikščiai viešpatauja ir galiūnai daro teisybę. Aš myliu mane mylinčius ir kurie anksti manęs ieškò, ras mane." (Patarlių VIII. 15-17).

Pagaliau, gi ar tai ne per Švenčiausiąją Mariją nusidėjėliai įgyja malonės grįžti ant išganymo kelio, įsigyja ištermės gerame iki galui?!

Iš tikrųjų, visos šitos malonės, kurias DIEVAS buvo suteikęs, ar dar suteiks žmonėms nuo pat pirmosios atgailos malonės, suteiktos Adomui po jojo nupylimui, iki ištermės iki galui paskutinei malonei, suteiktai paskutiniajam šiame pasaulyje DIEVO išrinktajam, eina iš Šventosios Dvasios per JÉZAUS KRISTAUS nuopelnus, Švenčiausiajai Marijai, DIEVO malonių Motinai, užtariant.

Argi tad reikia stebėtis, jog katalikai taip bėga prie šitos malonių Pilnosios ir taip iškaltinčiai išreiškia savo padėką tūkstančių tūkstančiais įvairių "votų" (padėkos ženklų), iškabinėtų Jai pagarbinti paskirtose vietose?! Argi reikia stebėtis, matant, kaip tūkstančių tūkstantys varguose ir nelaimėse skęstančių žmonių didžiausiu pasitikėjimu šaukiasi Josios pagalbos, žinodami, jog Ji savųjų niekad neatmeta, jei jie kreipiasi į Ją, kaip kad į savo tikrąją mylimąją Motinėle?!

Ir gaila ir skurdu širdžiai matant, kaip DIEVO ir Bažnyčios priešai putodami kovoja prieš šitą DIEVO malonių Motiną! Vargšai nemato lyg žabaliai, jog jie stovi prie laimės šaltinio ir šitą patį šaltinį drumsčia savo išutimo seilėmis ir nei patys juomi nesinaudoja nei kitų nenori prileisti prie jo, lyg kad tas šuva (šuo), kurs ir pats šieno neėda ir gyvulių prie kupsto neprileidžia! "DIEVO malonių Motina!" melskis už mus visus!

Malonumas Atvertė

Jėzaus Kristaus žymi ypatybė buvo Jo meilė ir nepaprastai malonus su visais apsiėjimas. Jis malonus būdavo net su savo priešais ir tuomet, kuomet, rodos, reikėjo juos bausti.

Meilę ir malonumą Jis davė kaipo dalį ir palikimą savo mokiniams arba pasekėjams, sakydamas: "Iš to jus pažins, kad mano mokiniais esate, jei kitas kitą mylėsite."

Meilė, malonumas ir švelnumas yra gražiausias kiekvieno žmogaus papuošimas. Itin tomis ypatybėmis privalo pasižymėti katalikai. Jie pasižymėdami tais gražumais privers gerbti save ir mylėti tą tikėjimą, kuris žmogų apdovanoja tais dvasiškais puošnumais.

Štai gražus pavyzdys.

Katalikų kunigo ir katalikų vienuolių malonumas ir meilė atvedė į katalikų Bažnyčią p. Danielių L. Haynes, jauną nigerį aktorį, protestantų ministerį. Jis yra žymus aktorius-artistas ir daugiau kaip aštuonis šimtus kartų lošė "Adomą ir Hezdrel" veikale "The Green Pastures."

Jam teko būti Washingtone. Sunkiai ten susirgo jo giminaitė. Jis buvo tikintis žmogus. Tuojaus pasiūlė ligonei pašaukti ministerį. Jis pašaukė. Laukė kelias valandas. Ministeris, kad ir žadėjo, neatėjo. Gi ligonės gyvybė gėso. Ponas Haynes, pats nežino, kaip tai išaiškinti, bet nusprendė šaukti katalikų kunigą. Kunigas tuojaus atėjo. Po kiek laiko, kunigas apleido kambarį. Vos spėjo praeiti valandėlė laiko dvi katalikės vienuolės atkeliavo būti prie ligonės. Tąs dvi pamainė kitos dvi. Taip tos vienuolės slaugė ligonę ir jai nuoširdžiai patarnavo iki jį numirė.

Tuojaus įstijio katekizmą

Niekam nieko nesakęs p. Haynes nusipirko katekizmą ir jį išmoko visą nuo

pradžios iki galui atmintinai. Tik tuomet jis nutarė kreiptis į katalikų kunigą. Jis nuėjo pas kun. C. J. Plunkett, C. S. Sp. Šv. Morkaus Evangelisto bažnyčioje, New Yorke.

Į trumpą laiką jis buvo pakrikštytas, priėmė Pirmąją šv. Komuniją, gavo Sutvirtinimo sakramentą iš New Yorke vyskupo sufragano Jono J. Dunn rankų.

P. Haynes gimė Atlantoje 37 metai atgal. Da jis buvo visai mažas kai jo šeima persikėlė gyventi Chicagon. Vėliau jis sugryžo į giminį kampą. Ten baigė kolegijos mokslą ir rengėsi tapti protestantų ministeriu. Bet greitai to tikslo atsisadėjo ir tapo aktorium. Čia turėjo labai didelio pasisekimo.

P. Haynes pažymi, kad jis stengsis visur parodyti, kiek dvasiškos laimės jis rado, priėmęs katalikų tikėjimą.

—o—

Atsivertėliai labai įvertina tai, ko jie susilaukia iš katalikų tikėjimo. Gaila, kad daugybė katalikų nesupranta gerai patys savo tikėjimo, neįvertina jo gerumų ir dėl to nepajėgia to parodyti nekatalikams.

Dėl katalikų nesusipratimo ir apsileidimo daug nekatalikų susilaiko nuo perėjimo į katalikus.

Itin negerai, kad nekurie katalikai rodo daug paniekos nekatalikams dėl jų tikėjimo. Priešingai, reikėtų jiems rodyti daugiau užuojautos ir malonumo.

A. † A.

MORTA BUDVIENĖ

Marijonų Kolegijos Rėmėja mirė balandžio 25 d. š. m. Dvejose šv. Mišiose Marijonų Vienuolyne už jos sielą bus gegužės 25 ir 26 dd., 1932 m. Visų gi Rėmėjų prašome už Mortos sielą sukalbėti po I Rožančiaus dalį.

Šv. Joana Arkietė

500 metų jos mirties sukaktuvių proga

(1431 — 1931)

Iš šventųjų tarpo Šv. Joana Arkietė yra vienintelė šventoji, pagarsėjusi kaip karžygė Orleano Mergelė. Kiti šventieji žiba šventumo firmamente garbingomis labdarybės pratybomis arba kilniu atgailojimu, uolumu sieloms, nepaprastu pamaldumu, V. Jėzaus gyvenimo apmastymais, ir t.t. Tačiau šią kaimietę šventąją mergele Dievo Apvaizda ypatingai išrinko ir jai skyrė kariškąją pasiuntinybę atlikti garbingiems žygiams, kuriais sau pelnė šventosios kankinės vainiką.

Ne visi biografai sutinka, kurią dieną ir kuriais metais Joana Arkietė gimė. Bet spėjama, kad ji gimė sausio 6 dieną, 1412 metais. Jos giminė buvo Domremy, Lorraino ribose. Jos tėvai, kaimiečiai, buvo: Jacques d'Arc ir Izabėlė Romee. Vienintelė jos sesuo, Kotryna, mirė jaunatvėje. Jos trys broliai: Jacquemin'as, Jean'as ir Pierre, gyvenime susilaikė valandos matyti ir būti herojingos šventosios jų sesers žygių liudininkais. Jie visi buvo prastuoliai, nemokyti, kaip jau buvo priprasta anų laikų kaimiečių gyvenime. Pati Joana neišmoko nei rašyti, nei skaityti, o poterių išmoko prie motinos kelių. Tačiau šeimyniškas jų gyvenimas buvo gražus ir pastovus. Ir jie buvo svetingi keliaujantiems vienuoliams ir dosnūs našlaičiams ir elgetoms, kurių gana daug pasitaikydavo anais laikais.

Joana Arkietė buvo prastuolė, nemokyta, anksti surimtėjusi doroje, nuolanki ir kantri. Jaunuose metuose ji turėdavo regėjimus. Žmonės dažnai ją pajuokdavo ir jai netikėdavo, o ji vis tikindavo savo regėjimų tikrumu ir teisingumu. Joana buvo paprasta kaimietė mergele, bet gera, rami, paklusni, gailestinga ir pamaldi.

Už tai visi seneliai ją mylėdavo, o jaunieji iš jos šaipydavosi, kad turėjo tikrąjį pamaldumą. Ji labai pamilo vargšus ir ligonius ir dažnai pasitaikydavo, kad savo lovą pavesdavo pakeleiviui, o ji pati miegodavo, pasitiesus ant grindų prie židinio. Tačiau ji nebuvo užmiršta. Mistelėnai labai ją mylėjo ir net gerbė kilnųjį jos būdą. Ji žaidė su vaikais ir mergaitėmis jos amžiaus. Ji pasižymėdavo skubiomis savo kojomis lenktynėse, o kaimo šokiuose nebuvo lygtos jos gracingumui.

Joanai buvo nešneki, bet jos kalba dažnai buvo turininga ir reikšminga. Nuo kūdikystės ji labai pamėgo maldą ir ji tapo pamaldesnė augdama. Bažnyčios, esančios apylinkės, lyg magnetas traukė jos širdį ir Nukryžiuotojo akivaidžijoje žmonės dažnai ją pastebėdavo ekstaze. Kas rytą ji klausydavo ankstyvų šv. Mišių ir vakarui artėjant, kai Angelo varpas gaudė per laukus, ji klaupdavosi didžios Įsikūnijimo misterijos pagerbimui ir pagerbti Angelų Karalienę.

Vienas jos biografas jos būdą aprašo šiais žodžiais: "Savo malone ji buvo meilinga; savo asmenybe ji buvo tvirta ir vyriška; dilele drąsa ji buvo drąsuolė ir karžygė; ji išimtinai suprato visus patarimus, kurių neturėdavo; ji buvo skais-tumo atspindis kūne ir pasielgimu; Jėzaus Vardas būdavo jos lūpose visuose jos veiksmuose; ji buvo nuolanki, paklusni ir pasninkaudavo įvairias dienas savaitėje."

Joana labai mylėjo savo motiną ir savo teisėjams pasisakė, kad savo motinai yra labai dėkinga už viską. Jos motina buvo pamaldi, auklėdama savo vaikus ge-

rbti tikėjimą ir mėgti kiekvieną užsiėmimą. O tėvas buvo rūstus, kerštingas, betgi mylėjo šeimynišką gyvenimą, būdamas nuoširdžiai priešingas nenormališkiems jaunos savo dukters ateities žygių užsiėmimams.

Tuo laiku, kai Joana gimė, Prancūzija buvo smaugiama netikėtais ir žalingais Anglijos užpuolimais. Enrikas V, nors laimėjo keletą mūšių ir susituokė su Prancūzijos karaliaus dukterim, betgi kariavo prieš Prancūziją, užimdamas šiaurines jos provincijas ir Trojos Taikoje, įvykusioje 1420 metais, jis buvo pripažintas, kaipo būsintis įpėdinis užimti Prancūzijos karaliaus sostą, pasilaikant sau teisę vadintis tikroju valdovu. Jo sūnus, Enrikas VI, būdamas vos vienerių metų, tapo paskirtas Anglijos karalium, kai mirė jo dėdukas, o Karolis VII tapo paskelbtas Prancūzijos karalium.

Joana girdi antgamtinius balsus

Tada Joana ėjo tryliktuosius metus, kai ji pradėjo girdėti antgamtinius balsus, kurie ragino ją imtis karingųjų žygių. Apie tai ji šitaip pasakojo savo teisėjams: "Kai aš buvau trylikos metų, aš girdėjau Dievo balsą, kurs gelbėjo mane elgesiui. Pirmą kartą aš drebėjau iš baimės. Tai buvo vidudienį, kai išgirdau balsą mano tetušio daržely. Kitą dieną aš nepasninkavau. Aš girdėjau balsą iš dešinės pusės į bažnyčią ir retai kada aš girdėjau be šviesos... Pirmą kartą, kai aš girdėjau balsą, aš nusprendžiau išlaikyti mano skaistybę kol Dievui taip patiks." Ji pasakojo, kad kartais ji girdėdavo Šv. Kotrynos ir Šv. Margaritos balsus. "Jų galvos buvo vainikuotos gražiais, turtiniais ir neįkainojamais vainikais." Atskirai ji nemėgo rinktis sau šventųjų ir nepažinojo dangiškųjų jos lankytojų, kol jie patys pradėjo vadinti vardais kits kitą. Prieš dviejų šventųjų atsilankymą pas ją, Arkangelas Mykolas jai apsireiškė,

pranešdamas apie jų atsilankymą. Šv. Mykolas buvo šventasis Prancūzijos kariuomenės globėjas ir jo apsireiškimas jai buvo stebūklingos jo šventovės Normandijoje atgavimas iš anglų. Ji pažino jį iš jo ženklų.

Rodos, kad Dievo šaukimas tapti karžyge pamažu buvo jai teikiamas. Tačiau gegužės mėnesį, 1428 metais, ji daugiau neabejojo ir įsitikrino, kad turinti eiti į pagalbą karaliui. Ji, tarsi, nenorėjo sutikti, bet balsai ją ragino, net baugino. Veltui ji kovojo prieš juos, sakydama: "Aš esu tik prastuolė kaimietė mergelė, kuri negali žirgu joti, nė karo vesti." O balsai jai atkartodavo: "Tai yra Dievas, Kurs įsako!" Taigi, žinodama savo silpnumą, savo nemokslingumą ir nepriteisimą, ir kad jos gyvenimo dienos jau suskaitytos, ji ėmėsi vykdyti apreiškąjį uždavinį.

Ji sutiko labai daug priešingumų, kol buvo jai leista vykdyti savo pasiuntinybę. Ji buvo kvosta ir tyrinėta mokytojų teologų ir vyskupų Poitierse. Teologai nieko eretiško nesurado jos užsimojimuose antgamatinei vadovybei ir be tiesioginio jos pasiuntinybės pripažinimo nuspresta ją palaikyti valstybės tarnyboje ir toliau ją tirti.

Kad tiksliau ją ištirtų, pats karalius, kurio ji nematė, persirengė svetimšaliu kunigaikščiu ir įsimašė rūmuose tarp dvariškių ir piliečių. Neabejodama Joana nurodė jį, tardama: "Mano Dieve, aukštasai kunigaikšti! Niekas kitas, tik pats esi karalium!"

Kvočiant Joana pranašavo keturius įvykius:

1) kad Anglijos galybė bus sutriuškinta ir Orleanas atvaduotas, betgi karalius turi jai duoti kariuomenės;

2) kad karalius bus vainikuotas Reimse;

3) kad karaliui bus gražintos visos Parįžiaus posesijos;

4) kad Orleano kunigaikštis bus išvauduotas iš Anglijos nelaisvės.

Smarkus kariuomenių susisirėmimas

Kariškoji Joanos karjera buvo trumpa, bet garbinga. Karų metraščiuose nėra lygios jos karjerai. Prastuolė septyniolikos ar aštuoniolikos metų mergelė, kuri gal matė kareivius, bet ne kovos lauką, be jokio kariško išsilavinimo, gimusi ir išauklėta kaip prastuolė kaimietė tolimame kaime, tolima nuo tų įvykių, nuo kurių parėjo Prancūzijos likimas, vienerių metų laikotarpy laimėjo keletą smarkių mušių su vilties netekusia ir dezorganizuota kariuomenė. Tokie, kaip jos pasižymėjimai, garbingą ir amžiną genijaus vainiką teiktų bet kuriam pasaulio istorijos karžygiui. Čia realizuojasi jos asmeny šie žodžiai: "Menkus pasaulio pabūklus Dievas pasirinko, kad nužemintų galinguosius; ir neprotingus daiktus Jis leid, kad sudraikytų galvočius."

Joana vadovavo kariuomenei, įsirengusi į vyriškus karvedžio rūbus ir su žibančiu Karolio Martelio kardu rankoje. Jos vėliava (jos pačios rankų darbo) buvo balta, papuošta lelijomis; vienoje pusėje matėsi atvaizdas Dievo-Kūrėjo, sėdinčio soste ant debesų ir laikančio pasaulį Savo rankose, o kita pusė vaizdavo garbingojo Apreiškimo reginį.

Balandžio 29 dieną, 1429 metais, Joana atvyko į pagalbą apgultam Orleanui, kurį baisiai bombardavo anglai, vadovaujant Salisburio grafui. Orleanas buvo antroji svarbi Prancūzijos pilis, kurią anglai sapnavo kaip jų imperijos išganyką, jeigu ją laimėtų. Anglai karžygiškai puolė Orleaną, tačiau nepaprastoji Joanos Arkietės drąsa ir karžygiškumas įkvėpė kažkokį magišką vyriškumą nusiminiams Prancūzijos kareiviams ir jos vadovybė laimingai atkirto kiekvieną anglų puolimą ir netrukus Prancūzijos kariuomenė pradėjo imti viršų. Gegužės 8 die-

ną anglai sustiprino savo puolimus. Tačiau Joana Arkietė neprarado drąsos ir visu narsumu varėsi prieš anglų kariuomenės puolimus. Jai pavyko laimėti naujus šansus ir po to ji laimėjo kitas svarbias strategiškąs vietas, o liepos 16 dieną, kaip laimėtoja, ji įžengė į Reimsą, karaliaus vainikavimo pilį. Kitą dieną, iškėlusi šventą vėliavą, Joana Arkietė stovėjo dešinėje karaliaus pusėje, kai arkivyskupas vainikavo Karolį VII Prancūzijos karalium, tarp džiaugsmingai klykiančių minių, garbingųjų giesmių ir kariškos muzikos.

Čia, galima sakyti, buvo užbaigimas tų visų darbų, kuriuos Dievo Apvaizda buvo pavedus Joana Arkietei atlikti. Joana Arkietė prašėsi leidimo vykti į tėvų namus. Tačiau karalius ir piliečiai ją maldavo pasilikti ir ji pasiliko su kariuomene. Bet pavydas ir kerštas su intrygomis pradėjo skverbtis. Nedėkingumas jai buvo užmokestis. Kitais metais, gegužės 24 dieną, Jono iš Liuksemburgo dėka ji tapo įkalinta ir paskui parduota anglams. Karalius, kuriam ji gelbėjo apsivainikuoti, jai atsilygino nedėkingumu, nes nesidomėjo jos likimu ir nedarė jokių pastangų, kad ją išvauduotų iš anglų nelaisvės.

Teismai ir pasmerkimas sudeginti

Po to sekė daug įvairių neteisingų šmeižtų ir nesąžiningų skundų. Jie visi buvo atkreipti prieš Joanos Arkietės asmenį. Ir ji buvo ilgai kankinama nuobodžiais teismais, kurių tribūnoje nesimatė teisėtumo, nei teisybės. Jai uždrausta net turėti savo apgynėją, kuris galėtų ją apginti. Nors ji buvo įtarta bažnytinėje tribūnoje, betgi buvo neteisėtai laikoma pasaulininkų nusikaltėlių kalėjime Rouene, kur ją sergėjo nedori Anglijos kareiviai. Aišku, kad vien tik skaistybės apsaugojimui ji dėvėjo vyrišką aprėdalą. Tardymo pabaigoje jai buvo skaityta gausingi jos "nusikaltimai." Kai jai buvo leista klausytis ir atsakinėti, patiekta kiti dvy-

lika skundų, labiau sutvarkytų ir mandagiau suredaguotų. Pabaigus jos tardymą, didesnė pusė 22 teisėjų, kurie klausė jos tardymo, nusprendė, kad Joanos Arkietės balsai buvę *apgaulingi* ir *šėtoniški*; toliau jie nusprendė: jei Joana Arkietė nesutiks jų atšaukti, ji turės būti sudeginta ant laužo. Nors kartotinais bauginimais ir grumojimais ir kerštais varytasi ją paveikti teisėjų sprendimų naujai, betgi karžygė Joana Arkietė nesudrebėjo prieš jų grumojimus ir bauginimus ir nesutiko jų atšaukti. Pagaliau nusilpnėjusi dėl tų nuolatinių smūgių ir kankinimų, ji sutiko pasirašyti tam tikrą atšaukimą, kurio nuorašas yra nežinomas ar neužsilikęs. Begėdiškiausiomis intrygomis jos priešai jai pakišo pasirašyti dokumentą, visai kitokį, kuris balsu buvo jai skaitytas. Joana Arkietė, jį pasirašydama, tada išgelbėjo savo gyvybę ir taip apsisaugojo nuo sudegimo, tačiau ji buvo grąžinta kalėjiman ir pagarsinta burtininke ir ragana.

Vyriško aprėdalo dėvėjimas buvo vienas iš skundų, kurs ją pasmerkė. Anais laikais mergelei įsirėdyti į vyriškus drabužius reikė erezijos palaikymas. Taip įvyko po kelių dienų, kai jos priešai jai užstatė žabangų kilpas. Taigi, 37 teisėjų teismas nusprendė, kad karžygė Joana Arkietė yra erezijos palaikytoja. Sekančią gegužės 30 dieną, 1431 metais, ją pasmerkė sudeginti ir tą pačią dieną Joana Arkietė drąsiai žengė ant laužo mirti, baltai aprenpta, o jos galvą dengė popierinė mitros kepurė, uždėta neva pajuokimui. Senoje Roueno turgavietėje buvo jau sukrautas mirties laužas. Joana Arkietė tapo pririšta prie stulpo, esančio laužo vidury, ir sutepta degutu. Liepsnojantieji nedėguliai padėta prie sausųjų laužo malkų ir netrukus liepsnos debesiai apglėbė ją visą. Jos kančios degančiame lauže buvo taip baisios, jog patys priešai jos pasigailėjo, o kiti net apsi-

ašarojo. Ji prašėsi kryžiaus, kurs po pabučiavimo buvo laikytas priešais ją, o ji šaukėsi Šventojo Jėzaus Vardo.

Pro tamsius dūmus ir baisiai išiliepsnojusią ugnį jos veidas buvo aiškiai matomas, pakeltas į viršų ir skaistus. Vienu garsiu klyksmu "Jėzus!" jos galva nušviro ant krūtinės, o šventosios kankinės siela nuskriejo į Dangų pas Dievą. Jos pasmerkėjų vienas garšiai neva šuktelėjęs: "Esame žuvę: sudeginome šventąją!" Jos likučių pelenai buvo įmesti Seino upėn. Nekatalikas istorikas Andrius Lang'as ją pagerbė reikšmingu ir sujudinančiu apibūdinimu: "Jos likučių pelenus anglai įmetė į Seino upę, kad pasaulis neitektų šventosios relikvijos, bet pasaulis nebuvo vertas jos pelnytį."

Beatifikacija ir kanonizacija

Mirus Joana Arkietei, praėjo vos 24 metai, kai Paryžiuje pradėta iš naujo peržiūrėti jos tardymų lapai. Tokiam dalykui Apaštala Sostas leido iširti, padedant bažnytinės tribūnos nariams. Populiarus žmonių nujautimas buvo visai kitokis. Visi liudininkai troško atiduoti pagarbą kilnioms Joanos Arkietės dorybėms ir antgamtinėms jos galioms.

Pirmasis tardymas buvo vedamas be Popiežiaus leidimo, nes anglai neleido Joana Arkietei turėti savo apgynėją, kurs galėjo apeliuoti Romon pas Popiežių. Dabartinis teismas buvo įvykdytas paties Popiežiaus pritarimu, nes Apaštala Sostas jau nuo pat pradžių ilgai tyrinėjo ir, pabaigus kvosti visus liudininkus, nusprendė, kad pirmasis teismas buvo neteisėtas. Taigi, dabar jį panaikino ir atšaukė jo sprendimą. Tai tokiu būdu gerbtinas herojingas karžygės mergelės Joanos Arkietės vardas ir nuopelnai tapo nuskaistinti iš nepakenčiamo jos priešų apmaudo ir begėdiškumo, ir ji tapo garbingu palikimu gentkartėms, kaipo karžygiškumo gėlė, Prancūzijos išgelbėtoja

ir auka kriminalinio kabalo, kurs savo sprendimais buvo neteisingiausias ir begėdiškiausias.

Katalikų Bažnyčia niekada nesusirūpindavo šventųjų kanonizavimo laidos, tačiau Joanos Arkietės kanonizacijos eigoje turėjo išrišti daugybę painiavų. Ir taip viskas nusitęsė iki 1869 m., kuriais pradėta formaliai vykdyti jos beatifikavimo procedūrą. Išnagrinėjus visas eigas ir tikrai patikrinus visus įvykusius stebuklus, balandžio 11 dieną, 1909 metais, Popiežius Pijus X paskelbė dekretą. Praėjus vienuolikai metų, gegužės 16 dieną, 1920 metais, Popiežius Benediktas XV kanonizavo Joaną Arkietę ir ją paskelbė šventąja.

*Jos mirties penkerių šimtų metų
sukaktuvės*

1931 metais sukako 500 metų nuo Joanos Arkietės mirties. Prancūzija ryžosi vykdyti garbingas iškilmes Rouene, ir visa tauta, kad atitinkamai pagerbtų karžygę ir šventą jos atminimą. Dėl to Bažnyčios dignitoriai ir aukšti kitų valstybių atstovai apsiėmė dalyvauti tose iškilmėse. Kas vakarą, per skirtą visą savaitę, Roueno turgavietėje buvo uždegtos simboliškos ugnys Joanos Arkietės ant laužo sudeginimo atminimui. Paskutinės iškilmių dienos vakarą laikyta Orleano Mergelės gedulas ties ta pačia vieta, kur jos likučių pelenai buvo įmesti Seino upėn. Laivų eskadra, visa elektros nušviesta, pasirodė parade, kad tos sukaktuvės būtų iškilmingiau paminėtos. Pačių sukaktuvių (geg. 30) dieną aukščiausi valstybių autoritetai drauge ėjo į senąją turgavietę, kur šventoji buvo sudeginta, ir buvo laikytos oficialios prakalbos ir giedota kantata. Katedroje buvo giedamos pontifikalinės Šv. Mišios su muzika, pritaikyta garbingųjų iškilmių progai. Dienos metu būta istoriško parado atminti tam įvykiui kad Joana Arkietė ir kara-

lius Karolis VII garbingai įžengė į Roueno pilį.

Paryžiaus arkivyskupo kardinolo pastangomis buvo pastatytas paminklas Šv. Joana Arkietei Beauvais'o Katedroje, atlyginimui už skriaudas šventajai padarytas, kai Pierre Cauchon'as, Beauvais'o vyskupas buvo pirmininku teismo, kuris ją pasmerkė. Paminkle atvaizduotas Beauvais'o vyskupas, klupantis ir maldaujantis Šventosios karžygės mergelės atleidimo.

500 metų jos mirties sukaktuvių iškilmėms maršalas Foch'as, Liudvikas Bertrandas ir kiti septyni prancūzų akademijos nariai parašė garbingus atminimus apie Šv. Joaną Arkietę. Tie rašyti atminimai gražiai atspausdinti ir išimtinai iliustruoti, sudaro šedevrinę atmintinę knygą, aukotą "Joana Arkietei." Toje knygoje aprašyta Šv. Joanos Arkietės tikėjimo ir heroizmo reikšmė ir jos įtaka tuometiniam ir dabartiniam gyvenimui.

Kad jos dvasia gyventų amžius ir šviesų, kaip žibintas, valstybių vairuotojų keliams!

Kun. Pr. J. Vaitukaitis.

TEVYNĖS SARGYBOJE.

Vytauto Didžiojo universiteto (Kaune) sienose studijuoja daugelis atsargos (rezervo) karininkų. Jie organizuojasi, buriasi į vieną galingą, su kariška drausme Atsargos Karininkų Studentų draugiją — korporaciją. Tikslas toliau gilinti savo karišką žinias, sekti Lietuvos gyvenimą, budėti Tautos sargyboje. Organizacija pasižymės griežta drausme ir bus visiškai nepolitiška, nes išmušus valandai, visi petys į petį, kaip viens, eisim į Vilnių, be jokių pažiūrų skirtumo.

Studentas

Mūsų Darbai

MARIJONŲ TURTAI

MERIKOS Marijonų Provinciją sudaro: 1) Chicagos Namai, kur spausdinamas "Laivas" ir dienraštis "Draugas," 2) Marian Hills Kolegija, kur yra Novicijatas ir vidaus kolegija vienuoliams, 3) Švč. P. Marijos Kolegija, Thompson, Conn. pasauliečiams vaikinams ir marijonai parapijų kunigai: a) Aušros Vartų par. Chicago, Ill.; b) Šv. Petro par. Kenosha, Wis.; c) Šv. Petro ir Povilo — Rockford, Ill. Visas tas vietas aptarnauja dešimts kunigų ir apie dešimts brolių-marijonų. Visi kiti, — arba mokiniai Kolegijose, arba jau klierikai įvairiose kunigų Seminarijose. Pastarieji nieko neuždirba, priešingai — prie jų auklėjimo Amerikos Marijonų Provincija turi pridėti labai daug — viską, ką tik uždirba savo triūsų kunigai ir broliai marijonai, visa, ką gauna aukų iš gailingų žmonių, nes vienu klierikų mokslas, kelionės, išlaikymas šiemet kainuos daugiau 11,000 dol.

Visi Marijonai yra vienuoliai. Jie padarė neturto įžadą. Savo turto nei vienas neturi, kol yra vienuoliai. Ką uždirba, ar gauna dovanų, eina į bendrąjį Vienuolijos įzdą, nes Vienuolija turi aprūpinti visų savo narių būtinuosius reikalus. Iš tų smulkių aukelių ir sutaupytų centų per metus susidaro žymi pinigų suma. Tie pinigai nepasilieka Vienuolijoje. Jie išmokami Universitetams, Kolegijoms už klierikų ir mokinių auklėjimą; žymi gi dalis — apie 3,000 dol. reikia kas metai užmokėti bankams nuošimčių už užsitrauktas skolas, kurios būtinai buvo reikalingos paimti, bestatant Marian Hills Kolegiją ir beperkant Švč. P. Marijos Kolegiją Thompson, Conn.

Veikėjai, kurie arčiau pažįsta Marijo-

nus ir jų veikiamus darbus Amerikoje, stebisi kaip gali Am. Marijonai nudirbti tiek daug visuomeninių darbų ir kartu aprūpinti tiek daug savo Vienuolijos reikalų. Tikrai, didelis yra dalykas vienai šeimynai leisti mokslus vieną savo sūnų, bet daugiau yra rūpesčio kai eina du, nes pasidarė dvigubos išlaidos. Marijonų Vienuolija savo klierikus, bent gabesnius, siunčia į žymiausius Romos Universitetus. Užtat turi labai daug išlaidų. Visos lietuvų parapijos Amerikoje vargu turi išlaikyti dešimtis klierikų Seminarijose, Marijonai-gi, nors mažai turi pajamų, siunčia į Kunigų Seminarijas daugiau 20 savo klierikų.

Tie klierikai — tai Marijonų-vienuolių turtas. Kaip patys Marijonai pasišventė V. Dievui tarnauti amžinai, taip jų klierikai siekia tos laimės. Jaunuolių protus ir širdis ruošdami Dievui, Marijonai daro didelį darbą, ne vien naudingą Vienuolijai, kuri susidaro ne iš negyvų namų, ar laukų, bet iš Dievą mylinčių ir pasišventusių vyrų, bet taip gi jų šie darbai yra labai naudingi visuomenei, kuri susilauks idealių vadų, pasišventėlių. Reiškia, ką gauna Marijonai iš visuomenės aukų, tos aukos grįžta pamažu tai pačiai visuomenei daug tyresnėj formoje, — jauni kunigai ir mokyti vyrai padės jai vargą vargti ir siekti šviesesnio rytojaus.

Aišku, būtų labai gera, kad kuri pasiturinti šeimyna, bent vienus metus, pasiimtų užmokėti nors vieno klieriko išlaikymą. Metinis klieriko išlaikymas, jo mokslas ir kelionės atseina \$500.00 Jums tai atrodo nepakeliamas našta. Ar ne tiesa? Marijonai gi turi daugiau dvidešimties tokių "naštų" ir dėkoja Dievui, kad yra kas nešti. Kodėl tokie skirtumai nusiteikime? Mat, kas viską ir visas pilnai pasiaukoję Dievui, tam visos aukos lengvos,

Chicago, Illinois

L A I V A S

kas-gi aukoja vien mažą turtų dalelę, — atrodo sunku. Padėkit, Brangieji, Marijonams didint jų turtus — t. y. auklėt Klierikus. Nors ir mažą auką atsiųssite, ji bus su didele padėka priimta. Aukas siųskite adresu: Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.

Kolegijos Rėmėjai:

J. Venslovas, Kingston, Pa.	2.00
A. Šimanauskienė, Kenosha, Wis.	3.00
S. Kumpienė, Racine, Wis.	2.00
A. Grabijoliūtė, S. Boston, Mass.	3.00
G. Grabijolienė, S. Boston, Mass.	1.00
L. Nowodzelski, Aurora, Ill.	3.00
A. Sklenis, Athol, Mass.	2.00
O. Davidonienė, New Haven, Conn.	1.00
A. Juknelevich, New Haven, Conn.	1.00
M. Kazlauskaitė, Brooklyn, N. Y.	2.00
J. Švedienė, Providence, R. I.	3.00
T. Slavinskas, Beckemeyer, Ill.	3.00
O. Šambarienė, Aurora, Ill.	1.00
A. Overka, Detroit, Mich.	3.00
A. Steponaitienė, Rochester, N. Y.	2.00
Kun. J. J. Kripas, Waterbury, Conn.	5.00
Rose Link, Shenandoah, Pa.	3.00
A. Brazinskas, Sommersville, Conn.	3.00
A.K.Brazinskas, Sommersville, Conn.	5.00
Ag. Matulaitis, Poolville, N. Y.	3.00
T. Zarubienė, Shenandoah, Pa.	1.00
M. Talakauskienė, Chicago, Ill.	1.00
J. Poshka, Phila., Pa.	3.00
E. Sproga, Orange, Mass.	1.00
A. E. Balčiūnas, Chicago, Ill.	1.00
P. Kalnis, Chicago, Ill.	2.00
U. Viškienė, Chicago, Ill.	1.00
Ig. Noreika, Chicago, Ill.	1.00

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Rėmėjams už aukas.

(Sus daugiau)

Remėjų Centras.

Melrose Parko šv. Pranciškaus Tretininkai už a. a. kun. Feliksą Kudirką aukojo per A. Švilpauskienę šv. Mišias, kaip dvasinį bukietą ant jo karsto.

Prašome pašimelsti už kolegijos gerą dėjus ir aukotojus — "Sveika Marija..."

AMERIKOS LIET. ŽINIOS

SOUTH HILLS, Pittsburgh, Pa. Šv. Pranciškaus lietuvių seserų Vienuolynas šiais metais mini savo gyvavimo pirmą dešimtmetį, per kurį ši jaunutė vienuolija išsikūrė, prasiplėtė ir Dievo garbei gražiai mūsų išeivijoje darbuojasi. Seserų skaičiui žymiai padidėjus, motiškojo namo kopyltėlė nebegali jų sutalpinti, užtat rodosi būtinas reikalas šią vasarą, nors medinę kopyltėlę pastatyti. Jau po keletą kartų seselės visuomeninės paramos šaukėsi ir dabar už aukas gerširdžių žmonelių ir dvasiškių nuoširdžiai dėkodamos, laukia naujų geradarių, kuriems Dievo meldžia šinteriopo atlyginimo.

SVEČIUOSE NAUJOJE LIETUVIŲ KOLEGIJOJE (THOMPSON, CONN.)

Kambario viduryje stovi didelis biliardo stalas. Sienoje tam tikras įtaisymas lošėjų lazdelėms sustatyti. Kambariui apšviesti įtaisyta visa eilė aplink sienas brangių elektrinių lempų. Taip pat kelios didelės paaukuotos tokios pat lempos pakabintos ties lošiamuoju stalu. Kambario gale prie sienos pritaisyta didžiausio elnio iškimšta galva su dviem devynšakiais ragais. Kokio turėta būti didelio gyvulio, kad galėjo tokį svorį nuolat ant savo pečių nešioti! Antra panaši galva su tokiais ragais yra seniau gimnastikos salėje, o dabar vaikų miegamajame kambaryje. Trečia, bet jau tik galvos plikas kiaušas ir toki pat gražūs ragai, yra svečių kambaryje antrajame aukšte, kurį dar lankysime.

Šalia šito puiknio kambario yra antros kiek mažesnis — tai mokinių tėvams atvažiaavusiems su savo vaikais pasikalbėti.

Toliau seka didokas mokytojų kambarys. Po to erdva laukiamoji salė, kurią galima laikyti didele priešine, nes ji nuo

koridorio nieku neatskirta. Už šios salės eina vėl keli kambariai, ir zokristijos du kambarėliai. Zokristijoje graži bažnytiniam drabužiams spinta.

Taip pat turima kolegijos ir gražių arnotų, kamžų ir kitokių bažnytinių reikmenų. Vis tai esą aukos geros širdies žmonių, gyvenančių rytinėse valstijose.

Šiaip taip bent paviršutiniškai supažindinęs su rūmų pirmuoju aukštu, paprašysiu dabar savo Gerb. Skaitytojus palypėti aukštyn. Nenusigąskite. Kad ir gana aukštokai reikės lipiti ir nors eleveiterio (lifto) nėra, tačiau lipimas nė kiek jūs nepailsins. Priešingai, jausite tik malonumo kopti tokiais gražiais trepais, kurių retai kur galima pamatyti. Trepai aržuoliniai, labai gražiai padaryti. Iš apačios jie eina dvišakai: iš vienos ir antros pusės pasieniais. Pusiaukelyje susijungia į krūvą, kad prieš užlipant vėl suskiltų dviem šakom, tik į priešingas puses, negu nuo apačios ėjo. Viena šaka veda į didelę salę, neatskirtą nuo koridorio jokia siena ir kuri gauna dienos šviesą per stiklines savo lubas. Antroji trepų šaka veda į kitoje pusėje esančius kambarius.

Eikime pirmąją šaka. Rasime pirmiausia aną jau minėtą su stiklinėmis lubomis salę. Per ją eidami rasime iš dešinės pusės Direktoriaus kambarį, o toliau eina kambarėliai didesni ir mažesni, kuriuose gyvena mokiniai ir mokytojai. Salėse, atitinkamose mokslui, padarytos klasės. Yra labai patogių, bet kai kurios gal ne visai mokslo reikalams pritaikintos; langai ne iš tos pusės, kaip reiktų, ir gal kiek per ankštos. Taip visas viršus abiem pusėm mokinių miegamiesiems arba mokykloms yra suskirstytas. Tiktai vidurinis didelis kambarys su mažesniuoku šalia yra paskirti ypatingiems svečiams, kurie norėtų ilgiau pabūti šioje grožybių buveinėje. Šiame kambaryje kiek laiko gyveno vasaros metu J. E. vyskupas P. P. Būčys. Jame ir man teko garbės kelias dienas

gyventi ir grožėtis pro jo langus gražiausiais reginiais į parką, į tolimus miškus, į visas apylinkes...

Prie rūmų galo yra pastatyti seniau čia buvusių valdovų tarnams gyvenimai. Taip pat dviejų aukštų namas su visais patogumais. Savo išvaizda pritaikintas prie bendro rūmų stiliaus ir išvaizdos.

Apačioje namo išdaryti patogūs požemiai (sklepai), kuriuose įtaisyti visokiems sandėliams vietos. Kiek čia tų sandėlių ir sandėlių — nė suskaičiuoti negali! Viename dideliame kambaryje, gerai elektros apšviečiamame įtaisytas vadinamas "Bowling Alley" dviem partijom lošti. Įtaisytas gražus ir brangus.

KATALIKŲ PASAULY

PIETŲ KRAŠTUOSE

Daug yra visokių švenčių papročių, ypač pietų kraštuose, kaip Ispanijoje, Portugalijoje, Meksikoje ir kitur. Čia Velykų laike Judas yra labai minimas. Didžiam šeštadieny žmonės, pasidarę arba nusipirkę Judo paveikslą, jį pakaria, muša, arba sudegina.

Kristaus ir Marijos paveiksai gatvėse nešiojami, garbinami, puošiami.

Velykų šventės taip pat ir Romoje iškilmingai švenčiamos. Bet visų didžiausios ir įspūdingiausios iškilmės daromos Palestinoje. Velykų laike tūkstančiai maldininkų iš visų kraštų susirenka. Pirmadienį po verbų jie keliauja pas Jordano upę, kur tada visų giminių ir visų tikybių žmonės maudosi šventame upės vandenyje. Ir visokius indus, butelius pripildo jie tuo stebūklingu vandeniu ir gabenasi namo.

Visokie maldininkai ir nuplyšę, nuvargę, aplanko šventas vietas, kaip štai: Į Dangu Žengimo koplytėlę, kurioje randasi akmuo su Jėzaus pėdsakomis, Getsemano daržą, ir tą vietą, kur Judas Jėzų pabučiavo. Kentėjimo keliu, kuriuo Jėzus

žengė, žmonės grūdžiasi į šventojo grabo vietos bažnyčią. Ir čia Velykų laike daug susirenka armėnų, rusų, lenkų, turkų, žydų, amerikiečių ir kitų kraštų žmonių.

KATALIKŲ SKAIČIUS J. VALSTYBĖSE

Išleistas oficialus Katalikų metraštis už 1932 metus katalikų skaičių J. Valstybėse, Alaskoj ir Hawaii salose paduoda 21,236,391.

EUCCHARISTINIAM KONGRESE DAUG KATALIKŲ BUS IR IŠ AFRIKOS

Pietų Afrikos katalikai bus gausingai atstovaujami tarptautiniam Eucharistiniam kongrese Dubline, Airijoje, ateinantį birželio mėnesį.

Nemažas skaičius katalikų jau išvyko į Europą įvairiais reikalais. Jie dalyvaus Eucharistiniam kongrese.

Be to, birželio mėn. pradžioje vyks apie pusantro šimto žmonių maldininkija.

Iš P. Afrikos kongresan vyks penki vyskupai.

PASKIRTAS APAŠTALIŠKU PREFEKTU

MARYKNOLL, N. Y. — Iš Romos pranešta, kad Maryknoll misijų draugijos misijonierius kun. mons. R. A. Lane'as paskirtas Fušuno, pietinėj Mandžiūrijoj, apaštališku prefektu. Kun. mons. Lane'as yra gimęs Lawrence, Mass., 1894 m. Į kunigus išventintas 1920 m. 1923 m. pasiūstas į Kiniją misijonieriauti.

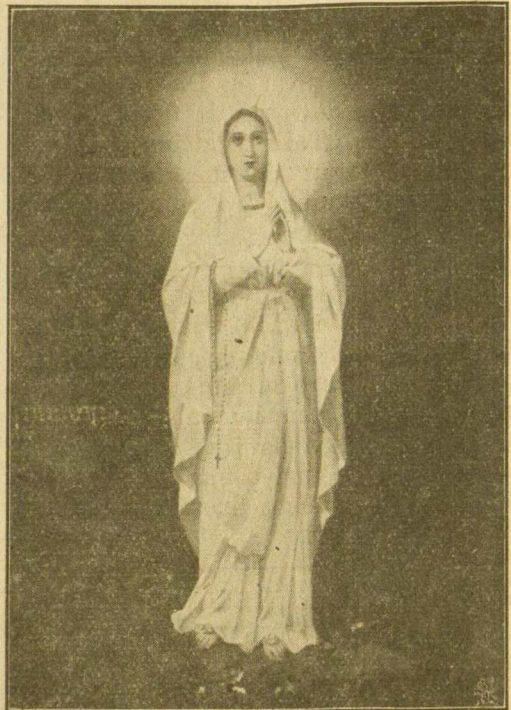
Klausimai ir Atsak.

KLAUSIMAS. Ar tinkamas daiktas krikštyti kūdikį vardu Jėzus?

ATSAKYMAS. Krikštyti vardu Jėzus nėra uždrausta ir nieko blogo nėra taip daryti. Ispanijoje ir Meksikoje toks paprotys yra gana plačiai įsigalėjęs. Bet nepatartina tuo vardu krikštyti.

KLAUSIMAS. Jei kunigas dėl svar-

VISŲ DOMEI

Sekmadienyje, Gegužės 15 d., 1932 m. Vytauto Parke bus pavasarinis piknikėlis, kurio pelnas skiriamas Marijonų kapuose Liurdo koplytėlei įsteigti. Prašome visų paramos, bei atsilankymo. Pradžia 11 val. ryto. Įžanga 25c.

bių kliūčių nelaiko pamaldų Didžiajame Ketverge, ar gali turėti pamaldas Didžiajame Penktadieny ir Šeštadieny?

ATSAKYMAS. Jis negali laikyti pamaldų D. Penktadieny, nes šios dienos pamaldos, ytin Mišios, yra surištos su D. Ketvirtadienio Mišiomis. Gi Šeštadieny gali laikyti, nes tos dienos pamaldos yra visiškai atskiros.

KLAUSIMAS. Ar yra skirtumas tarp Dešimties Dievo Įsakymų Katalikų ir protestantų Šv. Rašte?

ATSAKYMAS. Iš tikrųjų — nėra. Skirtumas yra tik įsakymų numeravime.

Protestantai pirmąjį Dievo įsakymą dalina į du, o devintąjį ir dešimtąjį sujungia į vieną. Taigi skaičius lieka tas pats, tik numeriai kiek-nors pasikeičia.

Žinoma, aiškinime įsakymų atsiranda jau žymių skirtumų.

Protestantai nepripažįsta Bažnyčios įsakymų. Suprantama. Jei jie revoliucijos keliais pasitraukė nuo išpažinimo tikėjimo tiesų taip, kaip Kristus savo Bažnyčiai paliko, tai tuo labiau jie atsisako nuo pačios Bažnyčios įsakymų.

Gi Bažnyčia, kuri užima Jėzaus vietą ant žemės, turi teisių duoti įsakymus ir juos reikia pildyti.

KLAUSIMAS. Ar teikia katalikų kunigas bažnytinį laidojimą tiems katalikams, kurie laidojasi nekatalikiškuose kapuose?

Montalietis.

ATSAKYMAS. Ne. Nebent kam-nors pasisekė katalikų kunigą apgauti, arba jis pats kaip nors neapsižiūrėjo.

KLAUSIMAS. Ar galima atieškoti seniai palikti pinigai, kurie buvo sudėti, rodos, Maskvos banke.

V. Waterburietė.

ATSAKYMAS. Labai abejotinas dalykas, nes su bolševikais sunku susikalbėti. Antras dalykas — kaip dabar pradėti ieškoti, jei visi dokumentai yra žuvę.

Jei dar kokius dokumentus sugraibytum, tai geriausia kreiptis į Lietuvos konsulą New Yorke, arba Lietuvos Atstovybę Washingtone ir per tas įstaigas ieškoti. Jei jos matys, kad galima kas nors daryti, tai darys.

LIETUVIŲ EKSKURSIJA Į EUCHARISTINĮ KONGRESĄ IR Į LIETUVĄ

Iš New Yorko birželio 14 dieną laivu "DE GRASSE" Ekskursantai plauks į Dubliną, Airijon, kur įvyksta Eucharistinis Kongresas. Ten kongreso metu per 5 dienas keleiviai ant laivo turės pilną užlaikymą ir nakvynę. Po kongreso tuo pačiu laivu plauks į Havrą ir iš ten geležinkeliais į Klaipėdą.

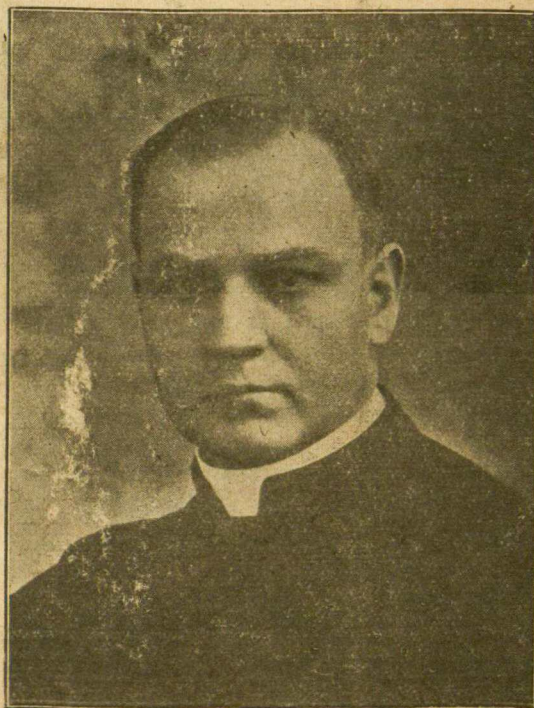
Laivakortės turistine klesą į vie-

ną pusę \$145.00

Ten ir atgal \$215.00

Šiai ekskursijai vadovauja did. gerb. kun. J. J. Jakaitis. Visais ekskursijos reikalais tuojau kreipkitės į "DRAUGO" LAIVAKORČIŲ AGENTŪRĄ

2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Telefonas Roosevelt 7790.

KUN. J. J. JAKAITIS, M. I. C.